

Monument in ruste

De heer Jan Ros stuurde de redactie een gedicht dat hij heeft gemaakt over de Sint Vituskerk. Een monument dat volgens hem aan zijn lot wordt overgelaten, jaar na jaar verstrijkt zonder dat van enige fysieke actie sprake is.

J. Ros vraagt zich af of er nog uitzicht is. Telkens als hij langs de kerk komt bekruipt hem het gevoel dat de tijd ons zal inhalen.

Monument in ruste

Sint Vituskerk Bussum Anno 1996

Binnen hangt de stilte
in scheuten. Herinnering haakt naar
luister die er zetelt in gemis.

Vergeefs dwingt zich de loze
blik voorbij de vergrendelde deuren -
zonlicht is bij machte zich te werpen
op de vloer als een koppig memoriaal.

Achter verstrooide ogen
schuilen nog beelden van weleer zoals
wolkend wierook
uit een dansend vat
over buigende hoofden.

Behoudendheid trappelt in strijd-
tenue waar tijd toeslaat met voorbij.

Zie, hoe de leegte heerst - hoe
muren hinken op hun buitenkant.

Jan Ros